

עין משפט
גר מצוה
:ב

עזא א מיי ספרו חלל' טעל
האל' יי:
קיי ב מיי ספרו חלל' טעל
נכרסל' אל' יי ספח
ספח' ס טעליס ארעס סר
קאס ספח' א:
עז ב ד ה ו מיי ספרו סס
סלסס' ס ספח סס
טעליס' ארעס' ס קס ספח
א וסחן קאס ספח' סס
א (מיי סס אל' ס טעליס'
ס ספח' ס קס ספח' ס):
עזא ח מיי סס אל' ס ספח
סס טעליס' ארעס ספח
קאס ספח' ד:
קאס מיי ספח' סס אל' יי
ספח' ס טעליס' ארעס
סר קסס ספח' א:
ס יי ספח' ס טעליס' סס
ספח' ס:

רבינו חננאל

[illegible]

11

שחלקוהו אחין או שותפין בזהררה. תימה דלמר נבוכס
(פ"ק דף טז.) מנה מטמאה אברים כגון ארובה ופמי
כרעים. ולי נראה דהם ימיירי שכולם להחזירה כאשר בחמלה ולתקנה
שכרעים כגון ארדיוו וכו' להחזירה. וא"ת אמאי לא פריך הכא
מכל כלי שנשבר וטעור אלמא כיון
דפגמוה פרה לה טומאה ולי"נ דשמי
הם שאני ראו עוד להטעור הכלי
יחד ולקבל טומאה אפילו מכלל וההוא
ולא כלי דומיא דשבלם נ"י ארס דכ"ז
ראויס עוד להטעור לזמן:

שמש מצרפן צאמן. והיה נשי
תמים ובני אדם עומדים
ומשמעין מונו לו מתנערין וכן אומר
בירושלמי וכלכל שמשעמו ברכה
ההוא מפי המכרך והא דנקט תנאי
בית [אחד] משום חדוש דקיסא
הפליגי בבית אחד אל כלל אין מומצין
ובין בבית חתנים כשאלוהים בחופה
כך תמים ובני אדם משמעין מונו לו
ומתנערין וכלכל שמשעמו ברכה ההוא
מפי המכרך: **בורא** ארץ העץ
ונגזלץ פסנו לידים. פירש"י כי לא
נתנו לתבוא מים לא היו אלא כמי
פירות ומאכל משמע דמי פירות
שפירין לנגיילת ידים ויש תלפז"ן בין
האי דלמחרין פפרק כל הכשר ודף
ק. דלחופות קדישין ומיבוי יש
מתפרשים לנגיילת ידים צענין מים
דכמי ודיו לא שטף במים:

כמאן אויף הא דאסר שמואל
וְבִי בִי אֶיְיָדוֹ. לנחמה
משמע ממחל דלחר ר"א טוען וכו'.
ותומה דלחמיה פכרם כהם טועמן
(ד' יג:) חמר דלחר שמואל במדי דלח
הכי מוקים לה הא דשמואל כר"א
דהא יין מדי דמחמא גניילת דים
ובמדי דמחמא מודה שמואל ועוד
קשה דהכא משמע דלח הלכה
כשמואל מדמוקיה לה כר"א וצדק שני
דכ"ה (ד' כא:) קאמר סתמא דגמ'
סובלי לחימא ב"ט דמטלטלין
לכו אגב דהא כשמואל משמע דק"ל
ותומה ר"א רפה לא קאמר אלח
ללדנרי ר"א (א) דסבר לה כשמואל
ועדיפא מיהא קאמר שמואל אפילו
היכא דמחמא ולח נחם כחן אפילו
לכרע טעמא דר"א דפרישט וכו"ג
אחמר דהלכה כרנן דהכא והלכה
נמי כשמואל דכי קאמר שמואל הני
מילי מדי דלח מחמא סבב מדי
דמחמא ולח דלח כפי' ו' ר"ת ספק
דלח כשמואל מדמוקיה ליה כר"א אלח
דחיי קיימא לן כשמואל דפרישט
א"כ מותר למקח הקשרה כפת
היכא דלח מחמא ר"א לזרין לאלכו

ואח"כ ירש ויהגיס לנכול דייקא בפת הויזל ואוכלין הפת אח"כ אל תבטח' סופרים אסורו לאמרין בנחם' סופרים (פ"ג) אין אוכלין אוכלין בנאכלין אלא"כ היה אוכלן בנת אחת ושמה היהא דלא תשמואל: **מדרים** הכוים ה"א בבוס ש" ברכה שאין סברין עשויין דרין אכסובי מים. מימה לאמרין לקמן ד' דברים נאמרו בכוסם של ברכה חי ומלא חייל דנעיין שיחם חי לתוך הכוס ואח"כ יתנוגנו חי נמי בעיין חי מן הכדים חי נמי קאי אכוס עצמו ומאי חי ש חי היינו שלם ה"נ בעיין שיחא הכוס שלם בלא אספירה: **למאן** חי מנכרבי עליו בורה בורה פרי הנפס

אין וורקין את האובדנים. בהי ששזה מודה שמואל אין מעניין
הפת אפילו לא ממאים וכן שאר אובלין אסור לזרז נמי
נמאס נחוב מ"מ כשהן נופלים נטיע נמאסים ומיהו עכשו שררן

שְׁלֹשָׁה שֵׁאוֹכְלוּ פֶּרֶק שְׁבִיעִי בִּרְכוֹת

ולא אמרן אלא דלא אקדימו ה"נ. חבורות שפרשו אלו מהן ואומן עליהו דהי כגון אם היו ארבעה בכל חבורה ושאר בכל אחת כדי יומן והפורשים הללו היו יצריש לשאם לשוק קודם שגמרו החבורות את ספורתם: אבל אומן עלייהו. דהיינו כגון שנטערו אלו ומהם ליצומן בדמור לעינאן קורין לו מומרים עלי

אקדימו הקד ואומון
אבל אומון עלייהו
ינייהו אמר רבא מנא
הה שנגבה חציה או
קוה אחיו או שותפין
בומאה מבין אלהא
פרע לא אלמא כיון
מינה ה"נ כיון דאומון
היו: כ' תבורות וכו':
ינייהם שמש מצרפן:
על יין כ"ד שלא אתן
עליו כ' הגפן אלא
ממנו לידים משנתן

מלכין. אע"פ שאין אלו רואין את
אלו כגון יריעה פרוסה ביימים: אין
מברכין עליו כ"פ הגפן. לפי שהיה
יבם חזק מזה ואין רחל לשמים בלא
מים הלקב אחי לא אשתי למעלותא
ולא זו מברכתו הרשונה והרי הוא
עצבים וברכתו כ"פ העץ: וטועלין
ממנו לידים. דשם מים עולין דמי
פירות בעלתא מקרי: משגשג לפוכו
מים. שם יין עליו ואין טועלין אלא
במים [א]. וזה אחר הכי גרסין יין על
עוד אלא נתן לחוב מים מברכין עליו
כ"פ העץ ואין טועלין הימנו לידים
משגשג לחוב מים מברכין עליו בורא
פרי הגפן וטועלין הימנו לידים דברי
ר' אליעזר וזכ"א כן בן רבין כן
מברכין עליו כ"פ הגפן ואין טועלין
ממנו לידים וטעמיהו דרבנן משום
הפסד אוכלין כן מלחמי האכלות
גדולות אלא קידוש והבדלה [א] ובקדמי
בחוספתא ולא גרסין בה הכי אלא
כמו שהיו פסדים: כ"ר. דלמרי
טועלין הימנו לידים ולא חיש להפסד
אוכלין: למאי חוי. לשמיה מברכין
עליו ברכת היין: לקורייטי. פישורין
בלע"ז ובלשון חכמים טעמיה
על נטיות: אין מעבירים כוס מלא
אל פה. שלא יספק על הפה ותהא
הפה כזויה: פסק. ורק: דפסגא.
אמיטערשורין בלע"ז מה שגב
מנוסל: מירי דמפא"ס. שמעמך
ברקוקה כגון חאטס שבגלו כן ירסס
ותומים: דלא מפא"ס. רמון ואגוז וכל
דבר קשה: מפשיין יין בלגורוס.
משום קמין טוב ואין כלל משום ביוין
והפסד לפי ששמקליט אומר בלע"ז

הגורו כעלי: כימות החסם, שאין טיט דרריס: אכל נא
 ויבסקאום. שהרי אף כימות החמה הן נמאסין בוריקן: בולטן.
 בלא כרס: פולטן ומבדן וחזר ואוכלן: משקין. בולטן שאין
 אפשר לטקן לאחד מלוגמיו ויבדך ולא לפולטם שמספיקן: פולטן
 במידי דלא מאמין. כמה שנתנו כפיו ויכול לחזור ולאוכלני:
 במידי

דלדליאט במכות (ד' עו): ר' יצחק ט' נגלים ואחד מי וכו' אלמא דלדלו
י. פי' ונחלא אשמי לעלילא ומשני לקוריינן וכן הלכא כרנן דין
מרינן (פסחים קא): שחזן חי ילא:
משנא מלא על הפת וגם אין מוכרין עליו בשר מי ואין זורקין את
דממאס: וְלֹא בִּימֹת הַנֶּשֶׁבִּים. אש"ס שחנזים אין האוכל
וזרקו חטים בבית חמץ כרץ ליהדר שלא מירקום אלא במקום נקי:
מיעקל

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אכל לחמון
וכי' אכל עד כדי: (ב) ד"ה
מטה וכי' אף לפני מרידתם:
(ג) תוס' ד"ה כמאן וכי' וייל
וכי' ר' אליעזר דקבר:
(ד) בא"ד ותלם כפירוש
רבינו חננאל שסקק דלם:

הגהות הגר"א

[illegible]

מוסף תוספות

א. בתוס' הרא"ש ובפסקיו
כתב חלוק בדבר.

לעזי רש"י

פרישׂוֹן. שִׁקּוּי, מִשְׁקָה
לרפואה. אֲמִינִישְׁטֵרִישׁוֹן
מנה, משאת.

מוסף רש"י

ערשט ארם כל צרכי
בסת. בין המים בין למר
למה ולמחמה כמגיל רומה
(שבת 3) ולא חישק לבין
לדלוכלן (ביצה בא וכו')
שבת קמג. עד שיתן להרוב
מים. דלא חשיב לשמיה די
אלא מוז וביהנות שלום מיידי
דדכו על מל תלת מיל ושבבים
ב"ב ארז. לקדושתא מין
סירוס. (ערוך על עירוס).